

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Generációs lendkerék**

1. Generációs lendkerék

kis Ferenc

Az őrsem elvonult, de a dinamoterem páras levegőjében még ott lebegett a büntetőtáborok ózonos feszültsége. Alinda lassan engedte ki a levegőt, miközben a combjai úgy sajogtak, mintha valaki tiszta savat öntött volna az izmaiba. A kolóniákon 2050 óta pontosan tudták a lakók, hogyan kell a teljes kimerülés szélén is egyenletesen hajtani a generátort. Ez volt az örökségük: a dédszülők még látták a napot, a nagymama már csak mesélt róla, Alinda pedig néha azt gyanította, a nap csupán egy különösen fényes LED-izzó lehet a szektor plafonján.

- Ha legközelebb így megugraszod a wattmérőt, az őrség nemcsak a kalóriánkat felezi meg, de átraknak a gőzfejlesztőhöz – suttogta János-g534. A fiú még mindig tágra nyílt szemmel leste Alindát a szomszédos fülke fémrácsán át. A félelem nyomta a mellkasát, mégis ott bujkált benne az a furcsa, teljesen irreleváns aggodalom, amit a kolónia kézikönyve sehol sem említett.

- Nem hagyhattam, hogy lekapcsolják – sziszegte Alinda a fogai között. – Inkább hajtom kettőnkért, mint hogy a fejadagját nullázzák.

A nagymama halkán megtörölte az izzadt homlokát, lába ritmikusan mozgott a kopott abroncson.

- Csendesebben, gyerekek – dűnnyögte az öregasszony. – 2050 óta a csönd a leghatékonyabb energiaforrás. Aki kiabál, az wattot pazarol. És ezen a helyen nem a hősiességből élünk meg, hanem a jó időzítésből.

János közelebb húzódott a rácshoz, amennyire a lánc engedte. A száraz képletek világában ez a mozdulat felért egy csendes lázadással. Alinda halványan elmosolyodott: a pedálok szerencséire nem tudták regisztrálni, milyen gyorsan ver a szíve.